

Arrest

nr. 124 758 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 10 september 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 13 september 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker dient bij schrijven van 22 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 14 oktober 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 december 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Verzoeker dient bij schrijven van 12 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 30 april 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 7 mei 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de op 30 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 maart 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 januari 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 8 maart 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2012 werd ingediend en op 27.03.2012 werd aangevuld door

[...]

nationaliteit: India

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst omdat zijn leven daar in gevaar is. Aangezien hij geen bewijzen voorlegt om dit argument te ondersteunen, aanvaarden wij dit niet als een bijzondere omstandigheid.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds 2011 in België verblijft en nooit in aanraking is geweest met het gerecht) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte beslist dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is en dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

“Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ”

Als lid van de Sikh-gemeenschap in het algemeen en wegens zijn problemen met de politie in India in het bijzonder, zou een terugkeer naar India voor verzoeker een risico inhouden op schending van art 3 EVRM.

Het is niet omdat de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen, dat er geen risico bestaat op schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar India. Het toepassingsgebied van art. 3 EVRM is immers ruimer dan dat van de bepalingen waarop de asielinstanties zich baseren bij de behandeling van asielaanvragen.

Daarbuiten zijn er nog andere redenen voorhanden die het voor verzoeker feitelijk onmogelijk maken terug te keren naar India om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verzoeker leeft in armoede en ontvangt geen financiële steun van de Belgische overheid. Hij heeft geen toestemming om in België te werken. Een terugkeer naar India is voor hem dan ook financieel niet haalbaar. Verzoeker voegt bij dit verzoekschrift een eigen verklaring i.v.m. zijn financiële toestand. (zie bijlage 3)

Verzoeker heeft daarenboven medische problemen. De reis naar India zelf en meer bepaald het onderbreken van de medische behandeling zouden voor verzoeker dan ook ernstige gezondheidsrisico's inhouden. (zie bijlagen 4 tot 6)

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 van het EVRM.

[...]”

2.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient dit te worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgende buitengewone omstandigheid inriep:

“Het is voor hem onmogelijk om terug te keren naar India, omdat zijn leven aldaar in gevaar is.

Het is niet omdat iemand volgens de Belgische instanties geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling, dat hij zonder gevaar voor eigen leven terug naar zijn eigen land zou kunnen keren.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt op duidelijke wijze dat met dit gestelde rekening werd gehouden. Verweerder oordeelde evenwel dat aldus geen buitengewone omstandigheden blijken, waartoe hij motiveerde dat verzoeker naliel enig bewijs voor te leggen ter ondersteuning van zijn betoog en dat dit ingeroepen element aldus niet wordt aanvaard.

Verzoeker betwist niet dat hij zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beperkte tot een louter algemene bewering dat zijn leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en hij hiertoe geen enkel begin van bewijs voorlegde. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor

waar verweerder oordeelde dat in casu geen buitengewone omstandigheid werd aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad ook op dat, waar verzoeker stelt dat uit het gegeven dat de asielaanvraag is afgewezen nog niet volgt dat er geen risico kan zijn op schending van artikel 3 van het EVRM, de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 23 december 2011 gedane vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend, impliceert dat verzoeker geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker bracht in dit verband geen nieuwe elementen aan in zijn aanvraag.

Waar verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met, of onderzoek voerde naar, het gegeven dat hij medische problemen heeft en dat hij financieel in de onmogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat verzoeker er aan voorbij gaat dat het de aanvrager is die de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Verzoeker bleef zelf in gebreke voormelde elementen aan te brengen bij het bestuur als elementen die hem zouden verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Uit het gegeven dat verzoeker zelf naliet om de buitengewone omstandigheden op concrete wijze aan te tonen en/of alle omstandigheden te duiden die hem zouden verhinderen de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, kan worden afgeleid dat hij zelf nalatig was of zich onvoldoende informeerde, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2. Verzoeker voert verder een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij lijkt deze aangevoerde schending te betrekken op een beslissing tot verwijdering, doch huidig beroep heeft geenszins een verwijderingsmaatregel tot voorwerp. Met de in casu bestreden beslissing wordt enkel uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De vraag of bij het nemen van een latere verwijderingsmaatregel rekening zal worden gehouden met artikel 3 van het EVRM is thans niet aan de orde (RvS 21 juni 2013, nr. 9740 (c)). In de bestreden beslissing wordt verder ook geenszins toepassing gemaakt van artikel 3 van het EVRM, nu een schending van deze verdragsbepaling als dusdanig door verzoeker niet als buitengewone omstandigheden was ingeroepen. Er kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder door te stellen dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen begin van bewijs voorlegde dat zijn leven in gevaar zou zijn in zijn land van herkomst, artikel 3 van het EVRM zou hebben miskend. Zo kan enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoeker bleef in zijn aanvraag in gebreke om aan de hand van concrete elementen en aan de hand van een begin van bewijs dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS